

ΡΩΜΗΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια οκτακόσια κι' έννενηντα τρία,
κρίσις θά ζουρλάνη τους Ρωμηούς άχρεία.

Έννατος ό χρόνος είναι
κι' έδρα πάλιν αί Άθηναι.

Τών όρων μας μεταβολή, — ένδιαφέρουσα πολύ.

Ο ΡΩΜΗΟΣ τήν εβδομάδα — μόνον μιá φορά θά βγαίνη.
ή'ταν έγω έξυπνάδα — κι' όποτε μου κατεβαίνει.
Ενδρομητής θά δέχομαι — γιατί λεπτά δέν έχομε.
καί 'στών Άθηνών τήν πόλιν — καί εις τήν άλλοδαπήν,
καί εις τήν Έλλάδα όλην — δίχως νάζια κι' έντροπήν.
Ενδρομή για κάθε χρόνο — **δωτώ φράγκα είναι μόνο.**

για τά ξένα όμως μέρη — **δέκα φράγκα καί 'στό χέρι**
Κι' ένα φύλλο αν κρατῆς — έγινες συνδρομητής,
κι' όποιος τόν παρᾶ δέν δίδει — θά τόν φάη μαύρο φίδι.
Γράμματα καί συνδρομαί — άπ' ευθείας πρὸς ἐμέ.
Γιά τή σάρα καί τή μάρα — κάθε φύλλο μιá δεκάρα.

Είκοσι κι' όκτώ Αύγουστου,
ήλθε κι' ό καιρός του μουστου.

Τετρακόσα τριάντα κι' όκτώ
καί τὸ φράγκο εις ύψος φρικτό.

**Φασουλῆς καί Περικλέτος,
ό καθένας νέτος σκέτος.**

Π.—Έτσι πού λές, βρέ Φασουλῆ, πολύ καλά 'περνούσαμε
κι' όλο για του Συντάγματος τὸ κράτος 'τσαμπουνούσαμε.
Καί 'στῆς Κορίνθου τὸν 'Ισθμό ἐπήγαμε μιá 'μέρα
κι' όλο σκιαῖς θεόραταις 'πετούσαν ἐκεῖ πέρα,
Περικλέτος καί Καίσαρες καί θηριώδεις Νέρωνες,
πὺ μόνο νά τούς 'κύνταζες για μιá στιγμή θά 'κέρωνες.

Κι' ἐρώναζα πρὸς τὰς σκιαῖς : «σκιὰι μὴν προχωρεῖτε
καί τῆς Κορίνθου τὸν 'Ισθμόν με τρόμον θεωρεῖτε.
Καί σῆς ιδρώσατε ποτὲ για νά τὸν διορύξετε,
ἀλλὰ δέν ἦτον ὁ 'Ισθμός για πᾶ 'δικά σας μούτρα,
καί πρέπει πανταχοῦ τῆς γῆς με τρόμπα νά κηρύξετε
πὺς τὰ γαλιὰ σας ἔβαλε ἡ τῶν Ἑλλήνων κούτρα.

«Κι' αν θέλετε πὺς παστρικά τὰ πράγματα νά 'πούμε
ἐγὼ για τήν διορύξιν κατάκαρδα λυπούμαι,

κι' αὐτὸ πὺς 'στὰς ἡμέρας μας ἐτέλειωσ' ένας Χιώτης
μαζι μ' αὐτὸν τὸν Βλάχκαλη, μαζι μ' αὐτὸν τὸν Μάτσα,
ἐγὼ σάν γνήσιος Ρωμηὸς καί πούρος πατριώτης
νομίζω για τὴ δόξα μας πὺς εἶναι μιá μπάτσα.

«Θά μ' ἐρωτήσετε γιατί μὲ φαίνεται σάν χλιὴν ;
ἀκου λοιπόν, Περικλέτε, προγονικὸ βουβάλι...
ὅποιος Ρωμηὸς ἐργάζεται κι' ἀληθινὰ δουλεύει
ἐν δόξαν τὴν Ἑλληνικὴν 'στὰ καίρια προσβάλλει.
Κι' αν τὴν ἀνοίγεται μ' ἐμὰς ἡ θαλασσία διόδος
εἰς τοὺς ἐργάτας ἐπαινος κανένας δέν προσήκει,
κι' αν δνειδὸς τὴν τεμπελιὰ τὴν λέγει κι' ὁ Ἡσιόδος
ἐγὼ νομίζω τὴν δουλειὰ τὸ πρῶτο ρεζιλίει.

«Εἰς τὸ βαρὺ μας 'ξάπλωμα καί 'στό πολὺ ραχάτι
ὀφείλομεν πραγματικῶς τὴν δόξαν τὴν ἀγῆρω,

και φθάν' ή καλοπέρασις από μακράν τρεχάτη
και τόσα θυμιάματα μυρίζομε τριγύρω.
Εἴμεθα ρά τσ' ἀρχοντική και μοσχαναθρεμμένη,
μήτε φαινόμεθα ποτέ σάν κι' ἄλλους παληανθρώποι,
πάντα τὸ κοπροκύλισμα ὡς σύμβολόν μας μένει
και τέτοιους μᾶς 'συνείθισε κι' 'Ανατολή κι' Εὐρώπη.

»Με τὴν διόρυξιν αὐτὴν θαρρῶ πῶς 'πίσω πάμε,
ἐμεῖς δὲν 'γεννηθήκαμε τῆς πέτραις νὰ τρυπάμε,
ἐμᾶς 'στὰ πόδια ἡ δουλειὰ δὲν πρέπει νὰ μᾶς ληῶνῃ,
πρέπει ν' ἀρχίζῃ κάττι τι, μὰ δὶχως νὰ τελειῶνῃ,
κι' ὅταν φιλέλλῃν ἀπ' ἐδῶ σημαντικὸς περάσῃ
νὰ λέγῃ πῶς ἡ τεμπελιὰ προώριται νὰ δρᾷσῃ.

»Καὶ τώρα νὰ κυττάζωμε ἡμέρα μεσημέρι
πῶς 'τέλειωσε και μιὰ δουλειὰ εἰς τὰ 'δικὰ μας μέρη;
κάθε καρδιὰ σωστοῦ Ρωμηοῦ γιὰ τὸν 'Ισθμὸ σπαράζεται
και πᾶς φιλέλλῃν ἀληθὲς παραπολὺ πειράζεται.
Γιὰ τοῦτο δὲν ὀφείλεται ὑπόληψις καμμία,
αὐτὸ δὲν εἶναι θρίαμβος, αὐτὸ δὲν εἶναι νίκη,
κι' αὐτῆς τῆς διορύξεως ἡ χλεύη κι' ἀτιμία
παρατηρῶ με σπαραγμὸν πῶς 'στοὺς Ρωμηοὺς ἀνῆκει.

»'Ακοῦτ' ἐκεῖ κατάστασις, ἀκοῦτ' ἐκεῖ ντροπὴ
ἐργατικὸς και μιὰ φορὰ ὁ κόσμος νὰ μᾶς 'πῇ,
κι' ἀντὶ Ρωμηοὺς τοῦ κορδονιοῦ και λάτραις τῆς ἐλῆας
νὰ μᾶς νομίζῃ τοῦ λοιποῦ ἀνθρώπους τῆς δουλειᾶς;
'Ολους αὐτοὺς ποῦ 'λύσσαζαν 'Ισθμούς νὰ διορύξουν
και μῆς 'στὸν βοῦρκο τῆς δουλειᾶς τὴν δόξα μας νὰ ρίξουν,
πρέπει σάν τοὺς Μαργώνηδες νὰ τοὺς ἐπικηρύξωμε,
ἢ νὰ τοὺς μουντζουρώσωμε, ἢ καὶ νὰ τοὺς σφυρίζωμε.»

'Ετσι ποῦ λὲς ὠμίλησα πρὸς τὰς σκιὰς ἐκείνας
κι' ὁ Βασιλεὺς ἐφαίνετο ἀγαλλιῶν και χαίρων,
κι' ἔβγαλε λόγο δυνατὸ πρὸς ὅλους τοὺς κηφῆνας
κι' ἀμέσως λάσπη τῶκοψαν Περίανδρος και Νέρων.
Κι' ἡκούοντ' ὅλοστρόγγυλοι τοῦ Βασιλῆα οἱ λόγοι
και τὴν βοήθεια τοῦ λαοῦ ἐζήτησ' ἐπιμόνως,
μήπως 'μπορέσῃ μοναχὰ μ' ἐμᾶς τὸ σκυλολόγι
νὰ κάμῃ κάττι σοβαρόν κι' ὁ τῆς 'Ελλάδος Θρόνος.

Κι' ὁ κόσμος με τοὺς λόγους του ἀπόρησε 'στ' ἀλήθεια
πῶς τοὺς σοφοὺς Συμβούλους του σκληρῶς νὰ τοὺς δικάσῃ,
κι' ἀφοῦ μάζι του τοῦ λαοῦ ἐπῆρε τὴν βοήθεια
εἰς τὰ λουτρά τοῦ Αἰξ-λὲ-μπὲν ἐπῆγε νὰ ξεσκάσῃ.
Κι' ἐκείθεν μ' ἀνακούφισιν μεγάλην τῆς καρδίας
εἰς τοῦ μπαμπᾶ του 'κόνεψε μάζι με τὴν φαμήλια,
και λὲν πῶς με τὸν 'Ανακτα τῆς φίλης Σουηδίας
θὰ κυνηγήσῃ, Φασουλῇ, λαγούς με πετραχήλια.

Σ' ἓνα κράτος μιὰ φορὰ,
ποῦ 'βαροῦσε ταμπούρα,
διαλαλοῦσαν μὲν αὐγὴ
τόσοι κήρυκες με φούρια
πῶς ὁ Βασιλῆας θὰ βγῇ
με φορέματα καινούρια.

Βγήκε μέσ' ἀπ' τὸ Παλάτι
δὶχως ρούχο και βρακί,
και θεόγυμνος περπάτει
πότ' ἐδῶ και πότ' ἐκεῖ.

Κι' ὁ καθένας κατεργάρης
τσαμπουνοῦσε σοβαρά:
«γιὰ κυττάξετε τί χάρις
και στολίδια μιὰ φορὰ.»

'Ενας μόνο τὸν 'λυπήθη
πεινασμένος κι' ἀχαμνός,
κι' εἶπε 'στῶν στραβῶν τὰ πλήθη
πῶς σεργιάνιζε γυμνός.

Τότε γύρω του κυττάζει,
σκύβει τὸ κεφάλι του,
και 'στὸν ἀνθρώπο φωνάζει,
πούχε 'δῇ τὸ χάλι του:

«'Απ' τὸ κρῦο τουρτουρῶ,
ἀλλὰ μ' ἔκαμαν πολλοὶ
νὰ πιστεύω πῶς φορῶ
τὴν καλλίτερη στολή.

»Ψεύτικαις στολαῖς ἀνέμου
μοῦ φορέσαν οἱ τρανοί,
ἐλα βάλε μου, λαέ μου,
μιὰ πορφύρ' ἀληθινή.»

Κι' εἶπ' ἐκεῖνος 'στὸν σκηπτοῦχο:
«Βασιλῆα μου, σ' ἐξυμνῶ,
ἀλλὰ πῶς νὰ δώσῃ ρούχο
ὁ γυμνὸς εἰς τὸν γυμνὸ;»

«Τὴν 'δική σου φορεσιὰ
τὴν ἐφόρεσαν κι' ἐμένα,
και κυττῶ μ' ἀπελπισιὰ
δοῦ γυμνοὺς... ἐμεῖς καὶ σένα.»

Κι' ἐν' ἀγοράκι 'γέννησε βαρβατό κι' ἡ Πριγκίπισσα
κι' ἐγὼ τρελλὸς ἀπὸ χαρὰ τὸ καυκαλό μου 'κτύπησα
κι' ἐπῆγε 'στὴν Δεκέλεια κι' ὁ Λεμονῆς με τρέμο
μήπως τὸν πιάσῃ ὁ Τσουλῆς 'στοῦ Τατογιοῦ τὸ ἔρπον.
Κι' ἐκεῖ τὸν Πρίγκηπα μεμπετὸν τὸν 'βάπτισαν 'Αἰῶν
κι' ἐγὼ στεφάνια, Φασουλῇ, δὲν ἔπαυα νὰ πλέω.

Νὰ μεγαλώσῃ μιὰ χαρὰ,
νὰ τὸν ἰδῶ παλληκαρά,
Ρωμηὸς εἰς ὅλα νὰ φανῇ,
νὰ μὴν τοῦ φύγῃ μᾶλός,
και μὲν ἡμέρα νὰ γενῇ
'Αλέξανδρος μεγάλος.

Με τὸν μπαμπάκα του μάζι
νὰ βγαίῃ 'στὰ σουλάτσα,
κι' ὅλοι νὰ λένε σάν χαῖροι
πῶς εἶναι φίνα ράτσα.

Με τρέλλα κι' ἐνθουσιασμὸ
τὰ κάλλη του νὰ ψάλλω,
κι' ἀντὶ τὸν Γόρδιο Δεσμὸ
νὰ κόψῃ τίποτ' ἄλλο.

Κι' ἐγὼ με μῦρα νὰ τὸν ξεπλύνω,
σάν μανράκι νὰ μᾶς παχύνῃ,
νὰ παίξῃ λύρα και μαντολίνο
και μῆς 'στῆς πέτραις ζωὴ νὰ χύνῃ.

'Εμπρὸς και 'πίσω του δασκάλους νάχῃ,
νᾶναι τὸ πνεῦμα του ἴσκα μονάχῃ,
κι' ὅλων τὰ στόματα νὰ τὰ σφαλίσῃ
κι' ἓναν Βουκέφαλο νὰ καθβαλίσῃ.

'Αλύπητα με τὴν σπουδὴν τῆς γλώσσης νὰ παιδεύεται,
νὰ μάθῃ τὸ σουρούπουμα τοῦ ἡλίου και τὸ σούρουπο,
και νὰ παρλάρ' ἡ γλώσσα του, μὰ δὶχως νὰ μπερδεύεται,
«ποντίκι ποντικάκι μου ποντικοτρουπικοῦρουπο».

'Ολο δρόμος και πηλάλα
και νὰ πιάῃ ποῦ και ποῦ
σοβαρὸς τὴν 'Αλεποῦ
'στὸν Βουκέφαλο καθβαλίσῃ.

Τέτοιαι κι' ἄλλα πρὸ πολλὰ,
Φασουλῇ μου μπουνταλά,
εἶπαν τοῦ χρυσοῦ Δρακούλη
κι' οἱ ἐλεύθεροι κι' οἱ δούλοι.

Κι' ἐδάβαινε νερόδραστο κι' αὐτὸ τὸ καλοκαῖρι
κι' οὐτ' ἓνας ἔβαζε φωτιά σὲ τοῦτο τὸ λημέρι,
κι' ἐγὼ τοὺς εἶπα: «βρε παιδιὰ, τί κάθεσθε ἀκόμη;
δὲν ἐνθυμεῖσθε κι' ἄλλοτε πῶς 'κάθε κι' ἡ Ρώμη;
ὁ Νέρων ἔβαλε φωτιά γιὰ νὰ διασκεδάσῃ
και αἰς λυπᾷσθε σήμερα ὀλίγα ψωροδάσῃ;

«Μήτ' ἓνας μόνο πλάτανος δὲν θὰ καὶ καὶ λεῖκα,
μήτε θυμάρια μερικά, μηδὲ καμπόσα πεῦκα;
εἶσι λοιπὸν; . . . σάν 'Ελλήνες κι' ἐρίτες δὲν θὰ δρᾷσωμε;
χωρὶς φωτιαῖς τρικουβερταῖς και τρουμπαις θὰ περάσωμε;»

Και μόλις ἔτσι 'μίλησα οἱ λόγοι μου αὐτοὶ
ἐπῆγαν ἀπ' τὸ στόμα μου μῆς 'στοῦ λαοῦ ταῦτί,
και φλόγες περιέκωσαν τὴν φλογερὰν 'Ελλάδα,
παχύνῃ 'στὴν Δεκέλειαν, φωτιά 'στὴν Μανωλάδα,
κι' ἄρχισαν τὰ τρεχάματα και τῆς φωτιάς ἡ φίσταις
κι' ὁ Ράλλης πρῶτος ἐτρέψε με τόσοις πυροσβέστασις.

Και γιὰ νὰ δείξῃ φανερά 'στὸν Λόρδο τὸν Τρικουπῃ,
ποῦ γιὰ τὴν νήστεια τοῦ νεροῦ μᾶς γίνεται κουνούπι,
ὅτι 'στὴ δίψα εὐκόλα 'μπορεῖ κι' αὐτὸς ν' ἀντέχῃ
χωρὶς σάν τὸν Χαρίλαο τὴν γλώσσα του νὰ βρέχῃ,
μ' ὅλη τὴ ζέστη, Φασουλῇ, και μ' ὅλη τὴν πηλάλα
εἶνα σωστὸ 'μερόνικτο νεροῦ δὲν ἦπτε στάλα.

Κι' ἔτσι με μόνο τὸ νερό, ποῦ 'νῆστεψε ὁ Ράλλης,
ἀμέσως ἔσβυσε τὸ πῦρ τῆς λαύρας τῆς μεγάλης,
κι' ἐδρόσισε πολλὴ χαρὰ τῶν Αὐλικῶν τὰ στήθη
κι' ὁ Βασιλεὺς με τὰς 'Αρχὰς ὑπερευχαριστήθη
πῶς τόσοις ζῆλος φλογερὸς εἰδείχθη κι' ἐπιμέλεια
και δὲν ἀφῆκαν νὰ καὶ κι' ὀλᾶκερ' ἡ Δεκέλεια.

Και τῆς χολέρας τᾶκουσμα ἐφόδιζε πολλοὺς
κι' ἐγὼ με θάρρος ἔλεγα πρὸς ὅλους τοὺς δειλοὺς:
«'Αφόθως τὸ μουστάκι σας, μωρὲ παιδιὰ, νὰ στρίβετε,
γιὰ τὴ χολέρα σάν και σὰς τὸ κέφι μου δὲν χάνω,
κι' ἐνόςῃ τὴν κοιλίτσα σας ἡμέρα νύκτα τριβετε
με φουντιγγ' ἡ με φούντιν κατὰ τὸν Καραπάνο,
κι' ἐνόςῃ βῆχει και βογγᾷ ὁ Κεντρικὸς Ταμίας
καθόλου μὴν τρομάξετε 'στὰς ἐξωθεν φωνάς,
κι' εἰς τὸν ἐπάρατον καιρὸν κακῆς ἐπιδημίας
ἡ μόνη διαίτα θαρρῶ πῶς εἶναι νὰ πεινάς.»

Μ' ἀσβέστη κάθε βρωμερὸς μανδρότοιχος ἐδάφη
κι' ἐγὼ 'στῆς πάγκαις, Φασουλῇ, και 'στὰ χρηματιστήρια
ἐφτυνες μῆς 'στὸν κόρφο σου ἂν ἐβλεπες χρυσάφι
εἶχε μεγάλο ξεπεσμό 'στὰ λοιμοκαθαρτήρια.

Μόνο πρὸς εἴκοσι δραχμὰς ὅλαις τῆς λίραις ἄλλαζαν,
οἱ δὲ καθαρίζομενοι μανιωδῶς ἡλάλαζαν,
τὴν τόση φτήνεια τοῦ χρυσοῦ σάν ὄνειρο θαρροῦσαν,
κι' ὅποταν τὴν μαθαίναμε κι' ἐδῶ μῆς 'στὴν 'Αθήνα
ὅλοι τοὺς ἐμακάριζαν και καρδουλαχταροῦσαν
νὰ πᾶν κι' αὐτοὶ, βρε Φασουλῇ, νὰ κάνουν καραντίνα.

'Επιτροπαῖς 'μπαινόβγαῖναν 'στὰ σπήτια μας σάν πρῶτα
κι' ἐμπῆκαν και 'στὸ σπήτι μου κι' ἐπῆραν τὸ μαλὸ μου,
μὰ μόλις κάθε παστρικός μου 'γύρισε τὰ νῶτα
ἐμούσκεψα τὰ 'πίσω του κρυφὰ με τὸ ψιλὸ μου.

'Η πάστρα ἡ Ρωμαϊκὴ 'περνόδινε και πάλι
κι' ὅλο ταξίδι μελετᾷ κι' ὁ Κόρκας με τὸν Ράλλη,
κι' ἀκόνισαν καλὰ καλὰ τὰ κοπερὰ μαχαίρια των
και πᾶν νὰ πιάσουν τὸν Τσουλῇ μονάχῃ με τὰ χέρια των,
και με τὴν κάραν τοῦ ληστοῦ ὀπίσω ν' ἀριθμᾷν
πρὸς ἡσυχίαν παντελῇ τῆς γῆς τῆς φοδισμένης,
κι' ἀντὶ τῶν ἄλλων, Φασουλῇ, ἐκεῖν' οἱ δὲ νὰ πάρουν
τὴν ἀμοιβὴν τῆς κεφαλῆς τῆς ἐπικηρυγμένης.

Και μὲν ἡμέρα 'στὸν σεπτὸν τῆς Σαλαμίνος βράχον
εἶπαν πῶς 'βρῆκαν κόκαλα τῶν Σαλαμινομάχων
και τὸν Αἰσχύλον ἄρχισε καθίς νὰ τραγοῦδῃ
και νίκης ἀνιδάστησαν ἀιθαλῆς μυρσίναι,
κι' ὁ Καθβαδίας ἔφυγε κι' ἐπῆγε νὰ τὰ 'δῇ

κι' όλους μ' εβελώνωτε πώς είναι και δέν είναι,
κι' εγώ μ' εκείναις τῆς παλῆαις κι' ἀμφίβολαις κοκκάλαις
ἀρχαιολόγων σοβαρῶν ἐτσάκισα καυκάλαις.

Ἀκόμη λίγα θὰ σοῦ 'πῶ, ἀλλὰ χωρίς οὐσίαν,
συνειθισμένα δηλαδὴ καὶ δίχως σημασίαν,
ἦγουν καυγάδες τοῦ Μελαῖ καὶ λύσσα γιὰ νερό
κι' ἀπὸ χωριάταις πρόστυχους μπαγλάρωμα γερό,
γαϊδάρων μεταμόρφωσις εἰς γυῖπας ὑφιπέτας,
'στὴν Μπόρσ' ἀνεμοστρόβιλοι σορόκου καὶ πονέντε,
ἐκ προμελέτης φονικά καὶ δίχως προμελέτας,
κάζο πενσάτο δηλαδὴ καὶ κάζο ἀτσιδέντε.

Κι' εἰς τὸ κρυπτόν καὶ φανερόν τρέ κομ. ἰλ φὸ ἀμάκα,
συχνὰ κατ' οἶκον ἔρευναι κι' ἀνασκαφαὶ τῆς τσέπης,
καὶ Βουλευτοῦ φυλακίσις ἀπὸ τὴν Καλαμπάκα
διότ' ὑπέθαλπε ληστὰς — μεγάλο πρᾶγμα βλέπεις. —

Κι' ἂν 'στοῦ Τσουλῆ δὲν ἔπερτες τὰ κλέφτικα λημέρια
χωρὶς νὰ θέλῃς θάπεφτες σὲ λωποδύτου χέριν,
κι' ἂν λωποδύτης σ' ἄφινε, σ' ἐτσάκωνε κλητῆρας,
κι' ἂν κι' ἀπὸ τοῦτον γλύτωνες, θὰ σ' ἐπῆκεν ζητιάνος,
κι' ἂν νὰ σωθῇς ἐτύχαινε κι' ἀπὸ ζητιάνων σπείρας
βεβαίως θὰ σ' ἐλήστευε κανεὶς μεγαλουσιάνος,
κι' ἂν κατὰ τύχην ἔξφευγες ἀπ' ὅλους βεβαιώσου
πῶς εἰς τὸ τέλος θάκλεβες ἐσὺ τὸν ἐχυτό σου.

Κι' ἐκεῖ ποῦ τὸν ἀέρα σου ἐπήγαίνες νὰ πάρῃς
θὰ σ' ἔλῃωνε μὲ τᾶτι του σπαθᾶτος καββαλάρης,
κι' ἂν δὲν σ' ἐπλάκωνε ἱππεύς, ὁποῦ Θεὸς φυλάξοι,
θὰ σ' ἔκοβε τετράτροχο ἢ δίτροχο ἀμάξι,
κι' ἂν ἀμαξὶ δὲν σ' ἔκοβε, βεβαίως κάποιον σουστα
τοῦ δέρματός σας θάκοβε τὴν πέτσα καὶ τὴν κροῦστα,
ἀλλ' ἂν κι' αὐτὴ δὲν σ' ἔκοβε γιὰ νὰ γενῇς μπιφτέκι
ἀντεροβγάλτης βέβαια θὰ σ' ἔκοβε παρέκει,
κι' ἂν ἀπὸ 'πάνω σου κι' αὐτὸς δὲν ἤθελε διαβῇ
γιὰ σίγουρα θὰ σ' ἔκοβε κανένα βιξαβί,
κι' ἂν βιξαβί δὲν σ' ἔκοβε, ὁποῦ περνᾷ σὰν βέλος,
κανέναν σιδηρόδρομος θὰ σ' ἔκοβε 'στὸ τέλος,
ἂν δὲ κι' αὐτὸς δὲν σ' ἔκοβε, ἀμέσως ἀπ' τὸ ράφι
μαχαίρι θὰ κατέβηκες ἢ κοπτερό ξουράφι,
καὶ τὸν λαιμό σου θάκοβες κοντολογίης μονάχος
ὥσ' ἂν Ἐγγέζος σπληνικός καὶ Σκλαμινομάχος.

Κι' ἂν σκύλος δὲν σ' ἐδάγκωνε 'στὸ δρόμο λυσσασμένος
βεβαίως θὰ σ' ἐδάγκωνε κανέναν πεινασμένο,
κι' ἂν δὲν σ' ἐδάγκωνε Ρωμηὸς τοῦ κήπου τοῦ κλαυθμῶνος
τότε καὶ σὺ θὰ 'δάγκωνες τὰ κρέατά σου μόνος.

Ὁ Ρωμηὸς γνωστὸν σὰς κάνω — πῶς 'στὸ σπῆτί μου ἀνέβη,
'στὴν Νεάπολιν ἀπάνω — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ ξενοδοχεῖο Εὐδὴ, — δηρὸ 'στὸ λάδι τρεῖς 'στὸ ξύδι,

Εὗρισκαν μεγαλέμποροι τὰ μαγαζιά των τέντα
χωρὶς κλειδιά 'στῆς κλειδαρραῖς καὶ σιδερένια μάνδαλα
κι' ἂν ἐρωτοῦσες τὸ γιατί δὲν ἔπερνες κουδέντα,
κι' ἡ φῆμη διεσάλπιζε τῆς Κηφισσιᾶς τὰ σκάνδαλα,
ἀλλόκοτα, περίεργα, κρυφὰ, μυστηριώδη,
ὁποῦ τοὺς κύκλους 'σήκωσαν τῶν ντιστεγκέ 'στὸ πῶδι.

Ἀλλὰ μ' αὐτὰ τὰ σχόλια τὸν νοῦν μου δὲν σκοτίζω...
ἐγὼ μονάχα κι' ὡς πατὴρ κι' ὡς σύζυγος φροντίζω
περὶ τῆς Περικλέτου μου, περὶ τῶν κορασιῶν μου,
καὶ δὲν μὲ μέλει τέσσερα τί κάνει ὁ πλησίον μου.

Ἔτσι λοιπὸν περάσαμε κατὰ τὴν ἀπουσία σου
κι' ὅλοι συχνὰ γελοῦσαμε μὲ τὴν ἀνοησία σου
πῶς τὴν Ἀθήνα μούντζωσες καὶ σὺ ὁ μπεχλιβάνης
κι' ἐπῆγες 'στὸν Στεφάνεβικ τὸν πλούσιο νὰ κάνῃ.
Καὶ τώρα στῶσε, Φασουλῆ, τὴ δόλια σου τὴ ράχη
ν' ἀρχίσῃ ἀπὸ σήμερα τὸ τακτικὸν μεπεντάχι.

**Γάμος πολὺ λαμπρὸς!...
τέ νύφη, τέ γαμπρὸς!**

Τοῦ Μαντζαβίνου ἡ ξανθὴ ἐκείνη Ἀσπασία,
μὴ κόρη κρινοδάκτυλη κι' εἰς θέλγητρα πλουσία,
μὲ τὸν Ἀντώνη γίνηκε τὸν Νάζο τῆς Ζευγάρει,
ξανθὸ, πανόρη, διαλεκτὸ καὶ φίνο παλληκάρι.
Κι' ἐκεῖνα τὰ χρυσὰ μαλλιά τῆς νέας καὶ τοῦ νέου
τὰ 'στόλισε μὲ ζηλευτοὺς στεφάνους ὕμεναίου
ἐκ μέρους τοῦ σιὸρ Συγγροῦ, τοῦ ξακουσμένου Χιώτη,
κουμπάρ' ἀρχόντισσα σωστὴ κι' εἰς κάθε χάρι πρώτη.

**Λύκειον μοναδικὸν
κι' ὄντως Εὐρωπαϊκόν.**

Ἄν ἀληθῇ διάπλασιν τῶν τέκνων σας ποθῆτε
ἀμέσως εἰς τὸ Λύκειον Μακρῆ καὶ Μάνου ἔτε.
Γνώμας γι' αὐτὸ δὲν εἶναι ὀρθό... καθ' ὅλα ἐντελὲς
καὶ δὲν πηγαίνει τοῦ κακοῦ ὅ,τι καλὸ κι' ἂν λές.
Αὐτὸς ὁ Μάνος κι' ὁ Μακρῆς — μεγάλη των τιμῇ —
ποτὲ δὲν ἔμαθαν νὰ τρῶν χαράμι τὸ ψωμί,
μ' αὐτοὺς μορφώνεται κανεὶς ἐνῶ διασκεδάζει,
ἐκεῖ κι' ὁ γυῖός τοῦ Φασουλῆ προκόβει καὶ σπουδάζει.

**Καὶ ὀλέγαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.**

Διήγημα σπουδαῖον καὶ δὴ Ζακυνθινόν
καὶ πληρὲς χαρακτήρων καὶ τύπων ζωντανῶν,
καὶ πλῆρες ἡ Μαργὰρίτα Στέφα, στολίζει τὴν Ἑστίαν
ἢ Μαργαρίτα Στέφα, στολίζει τὴν Ἑστίαν
καὶ τὸ διαβάξουν ὅλοι μὲ τόσην ἀπληστίαν.
Ἔργον τοῦ Ξενοπούλου, καλὰ μου σθεναροῦ,
ποῦ τίποτε δὲν γράφει ποτὲ τοῦ κουτουροῦ.

μὲ Χημεῖον μὲ μὴ μάνδρα — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μὴ χήρα δίχως ἄνδρα, — ποῦταν ἄλλοτε μαμή.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίννης» τῆς καλῆς, ὁδοῦ τοῦ Προαστείου κονιορτοῦ πολὺς.